

רע"פ 5005/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5005/24

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת ב-עפ"ג 65773-08-23 מיום 16.4.2024 שניתן על ידי השופטים י' שטרית, ח' שבאג ו-א' אבו-אסעד

בשם המבקש: עו"ד נג'מי הייב-אבו מוך

החלטה

1. בפסק הדין מושא הבקשה שלפניי, בית המשפט המחוזי קיבל באופן חלקי את ערעור המשיבה על קולת העונש שנגזר על המבקש, כך שחלף עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, הושת עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, תוך הותרת יתר רכיבי גזר הדין על כנם. זאת, בגין הרשעת המבקש על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של פציעה כשעברין מזויין וכן על ידי שניים או יותר לפי סעיפים 335(א) ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיפים 382(א) ו-29(א) לחוק.

2. לטענת המבקש בית המשפט המחוזי שגה בהחלטתו באופן שמצדיק מתן רשות ערעור. זאת, בין היתר, מאחר שפסק הדין ניתן מבלי שהיה מונח לפניו תסקיר מטעם שירות המבחן; לא ניתן משקל להודאת המבקש וללקיחת האחריות מצדו; ומחמת כך שלא ניתן המשקל הראוי להסכם "הסולחה" שנערך בין הצדדים לסכסוך מושא כתב האישום המתוקן.

3. דין הבקשה להידחות. בנסיבות האירוע האלים שבו נטל המבקש חלק מרכזי, העונש שנגזר עליו בבית משפט השלום הקל עמו במידה שחייבה את התערבות ערכאת הערעור. בית המשפט המחוזי הכיר בכך שראוי היה לגזור על המבקש עונש חמור עוד יותר מזה שהושת עליו בסופו של דבר, אך פסק הדין ניתן, בין השאר, בשים לב לכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. ברור אפוא כי העונש שנגזר על המבקש אינו בא בגדרם של המקרים יוצאי הדופן שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 3491/24 מתתיהו נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (26.4.2024)).

על כך אוסיף כי לא מצאתי, אף לא באחת מטענותיו של המבקש, הצדקה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". בייחוד יש להדגיש כי בנסיבות המקרה דנן, הדין אינו מחייב קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן (ראו: ע"פ 5536/18 אלבייאע נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (13.6.2019)) ואף המבקש מכיר בכך. כמו כן, כפי שצינתי בעבר, המשקל שיש ליתן לקיומם של הסכמי "סולחה" הוא משקל מוגבל בלבד (על הטעמים לכך, ראו בהרחבה: ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 21-22 (5.11.2019)).

לנוכח האמור לא מתעוררת סוגיה עקרונית כלשהי בעניינו של המבקש; אף אין חשש, ולו חשש קל, לקיומו של עיוות דין. משכך, אין עילה למתן רשות ערעור (ראו: רע"פ 72/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.4.2024)).

4. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ד בסיון התשפ"ד (20.6.2024).

ש ו פ ט